

IV. Andre beslutninger vedrørende Sydvestafrika.

Plenarforsamlingen vedtog den 27. oktober enstemmigt en resolution (res. 2146), hvorefter *sydvestafrikanske petitionærers* opmærksomhed henledes på de foreliggende beretninger om og 21. samlings behandling af Sydvestafrika-spørgsmålet.

Endelig godkendte plenarforsamlingen en af 4. udvalg vedtaget resolution med 112 stemmer for, 2 imod (Portugal og Sydvestafrika), medens 1 (Frankrig) afstod (res. 2236) vedrørende *de særlige uddannelsesprogrammer for Sydvestafrika*. Ifølge resolutionen opfordres medlemslandene til med sympati at behandle ansøgninger om stipendier for uddannelse inden for den faglige og tekniske uddannelse.

4. udvalgs beretning: A/6625.

Gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger.

(Dagsordenens punkt 23).

I lighed med hvad der var tilfældet under 20. Generalforsamling, besluttedes det, at den generelle behandling af ovennævnte spørgsmål skulle finde sted i *plenarforsamlingen uden forudgående behandling i 4. udvalg*. Debatten fandt sted i tidsrummet 6.-13. december 1966. Talerlisten omfattede i år kun 26 medlemmer, hvoraf de 12 var alle de kommunistiske medlemmer af FN, herunder Cuba, 6 afrikanske, 4 asiatiske, 2 arabiske og 2 latinamerikanske lande.

Debatten var i højere grad end under 20. Generalforsamling en gentagelse og et konglomerat af debatterne om de enkelte spørgsmål i 4. udvalg, og debatten aftvang ikke større interesse fra medlemskredsen. Det må dog herved have i erindring, at Sikkerhedsrådet behandlede Rhodesia-spørgsmålet på samme tidspunkt.

De *kommunistiske* landes indlæg var i det store og hele gentagelser fra sidste års indlæg med sædvanlige angreb på vesten for opretholdelsen af koloniherrædømmerne; det blev i den forbindelse fra flere sider foreslået, at koloniudvalget snarest skulle foretage en generel undersøgelse af fremmede økonomiske interessers aktivitet i alle

koloniterritorier. Specielt for så vidt angik „Afrika syd for Zambezi“ foresloges det bl. a. fra ungarsk side, at koloniudvalget skulle gennemgå „den uhellige alliances“ økonomiske og især militære forbindelser og forhold. Angreb blev rettet mod NATO-landene, og især Vesttysklands påståede militære forbindelser med Sydafrika blev udsat for skarp fordømmelse. Spørgsmålet om baser i koloniterritorierne blev atter draget frem og gav anledning til angreb på USA for dets politik i det fjerne østen.

De *afro-asiatiske* landes indlæg var koncentreret om problemerne i det sydlige Afrika og var i store træk gentagelser af allerede i 4. udvalg fremførte synspunkter. De små territoriers særlige problemer blev atter i år berørt, men det blev kraftigt understreget, at løsningen af disse skulle søges inden for rammerne af kolonideklarationens ord om selvbestemmelse og uafhængighed. Et punkt, som gang på gang under denne Generalforsamlings debat blev draget frem, var karakteriseringen af koloniherrædømmerne som *en forbrydelse mod menneskeheden*; en parallel blev fra mange sider i den forbindelse draget til Nürnberg-dommens definition af „en forbrydelse mod menneskeheden“ som indbefattende mord, udryddelse, slaveri, deportation, forfølgelse af politiske, religiøse eller racemæssige grunde; det blev understreget, at alle disse elementer genfindes i kolonialismens filosofi og praksis.

Formanden for koloniudvalget, *Sierra Leones* faste repræsentant, forelagde den 9. december 1966 et *resolutionsforslag*, som i sin *præambulære del* bl. a. *beklager* visse kolonimagters og i særdeleshed Portugals og Sydafrikas holdning og deres nægtelse af at anerkende kolonibefolkningernes ret til selvbestemmelse og uafhængighed, endvidere *beklager* visse andre landes samarbejde med de to ovennævnte kolonimagter samt med det illegale regime i Sydrhodesia *udtrykker bekymring* over visse kolonimagters politik, der støtter en systematisk fremmed immigration samt flytning og deportation af den oprindelige befolkning, hvorved dennes rettigheder omgås, samt *erklærer sig overbevist om*, at yderligere forhaling af den fuldstændige og almindelige gennemførelse af kolonideklarationen er en kilde til internationale konflikter og tvister, som alvorligt vanskeliggør internationalt samarbejde